

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Krvavá svatba v Ostravě je moderní šmrncovní adaptací klasické španělské balady

[přejít na web](#)

Online, Datum publikace: 16.06.2025 4:37:31, Datum importu: 16.06.2025 6:46:40, Zdroj: ostravan.cz, Autor: Evelína Vaněk Síčová, Rubrika: Divadlo, Periodicita: Denně, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,03, OTS: 2 752, Měsíční návštěvnost: 13 606, RU/den: 2 752, RU/měsíc: 36 536

Úvodnímu výstupu Matky a Ženicha předchází hudební entrée. Herec Jan Lefner obklopen svou družinou mládenců a děvčat vstupuje na jeviště v moderním duchu. Napovídá tomu jak žánr španělského rapu, tak oblečení všech přítomných. Jakmile však vystoupá zlatavá opona, je jasné, že režisér Martin Františák se drží klasičtější vizuální roviny. Před publikem se otevře hluboká scéna s dominantní dřevěnou konstrukcí na otočné plošině, vše zalité žlutavou barvou, a jako na piedestalu stojící Matka (Eva Breiská). „Všecko, čím se dá řezat do lidského těla. Do pěkného chlapa, co chodí s květinou v zubech na vinici nebo do olivového háje, do vlastního, poněvadž ho zdědil...“.

Režisér Františák sáhnul po překladu Vladimíra Mikeše, který je svěží a pro dnešního diváka srozumitelný. Dialogy herců jsou tak velmi uvěřitelné, a to i přesto, že v kontextu dneška jsou už téměř nepředstavitelné. Handlování mezi Matkou Ženicha a Otcem Nevěsty je sice dnes již dávno překonaným postupem při námluvách, nicméně stále působí velmi věrohodně. Dialog mezi Matkou (Eva Breiská) a Otcem (František Strnad), tedy mezi rodiči Ženicha a Nevěsty, je tak herecky velmi silným momentem.

Alexandra Sasínová Polarczyk a Sabina Muchová. (Foto: Martin Kusyn)

Samotný příběh nenabízí nic závratného. Nešťastná rozhodnutí vedou k fatálním koncům, jak už to v dramatech bývá. Síla her Lorcy spočívá především v dobře vystavěném textu, silných ženských postavách a především v symbolice. Přesně s těmito prvky pracuje i režisér Františák. Každé slovo zde má své opodstatnění, hra není nikterak očesaná a divákovi nabízí kompletní menu Lorcova lyrického cítění.

Ženy zde hrají prim. Eva Breiská v roli Matky nesoucí na sobě břímě vdovy v ostravské inscenaci po všech stránkách exceluje. Velmi sympatické ztvárnění role Služky předvedla Magdaléna Kubátková a výraznou hereckou stopu zanechává i vynikající Sabina Muchová v roli Sousedky.

Petr Panzenberger. (Foto: Martin Kusyn)

Celou hrou se nese motiv v podobě hrdosti. Nejsilněji jde tento jev vidět ve chvíli, kdy ochránitelská Matka neváhá vyslat jediného syna – Ženicha – na jistou smrt, a to jen proto, aby uchránila rodové jméno před ponížením. Nevěsta (Sára Erlebachová), jejíž úmysly jsou následně hnány pudem a citem, se chce z hrdosti vůči bývalému milému vdát. Neméně hrdosti v sobě má Leonardova žena, kterou velmi citlivě ztvárnila Hana Piterová.

Muži v Lorcově baladě hrají příčinnou roli. Bez nich by žádné drama nebylo. Jejich postavy jsou však velmi čitelné. Jediný, kdo se vymyká, je Leonardo. Pouze tuto postavu Lorca ověnil jménem. Sebevědomé ztvárnění ostravského Leonarda je živelné a velmi španělské. Petr Panzenberger dokazuje, že ani role svůdce mu není cizí. Po jevišti se prochází jako toreador hledající červenou barvu, aby mohl zaútočit. Oním červeným bodem je Nevěsta.

Sára Erlebachová. (Foto: Martin Kusyn)

Sára Erlebachová tuto roli zvládá velmi dobře, ačkoli zde oné éteričnosti je místy až příliš. Role sice nenabízí velkou škálu příležitostí, nicméně Erlebachová zůstává v jednom výrazu téměř po celou dobu, což postavě ubírá na dynamice. Tu vidíme až v závěru, a to především prostřednictvím Lorcova textu: „Že jsem utekla s jiným? Utekla jsem! Ty bys taky šla. Já byla vypálená, samá rána zevnitř i zvenku, a tvůj syn byl ten krapet vláhy, od které jsem čekala dítě, pole záchranu. A ten druhý byl temná řeka plná větví, valil se ke mně a šumem svého rákosí a s písničkou v zubech...“ „... Já nechtěla, slyšíš, já nechtěla! Tvůj syn mi měl od toho pomoci a já ho nepodvedla, ale ruka toho druhého mnou smýkla jak mořská vlna, jak mezek, když do tebe vrazí, a vláčela by mě pořád, pořád, pořád, i kdybych už byla stará a všechny děti tvého syna by mě za vlasy držely.“

Lorca pracuje velmi zdařile se skrytou symbolikou. Ne všemu divák může rozumět, ale to textu neubírá na síle. Fakt, že postavy kromě Leonarda nemají vlastní jména, nepřímou ukazuje na jakési obecné charaktery, které najdeme v každé vesnici (vdovu, sousedskou drbnu, lamače srdcí či naivního nešťastníka). Lorca pracuje s těmito archetypy důsledně a

každý z nich má pod jasnou skořápkou hlubokou barvitou změť příčin a důsledků svého chování.

Andaluská vesnice, kam Lorca umístil svou Krvavou svatbu, je pouze kulisa místa, které můžeme zařadit kamkoli. Odkazy na zemi Pyrenejského poloostrova tvůrci velmi příjemně zakomponovali do jednotlivých vizuálních vjemů. Kostýmy, které vytvořila Eva Zezula, odrážejí španělskou módu, která podporuje šarmantní vzhled ženských postav a mužské sebevědomí a zároveň navozuje dojem folklorního nádechu.

Z inscenace Krvavá svatba. (Foto: Martin Kusyn)

Eva Zezula je podepsaná také pod scénografií, která je impozantní. Na první pohled je scéna jednoduchá. Její dominantní střed tvoří dvoustěnnou variaci. Vysoká dřevěná konstrukce z jedné strany působí dojmem vlny, která každou chvíli všechny smete, a z druhé strany je stěna pokrytá kolíky připomínající zabodnuté dýky. Výrazným prvkem scény je mobilní buňka – dům Leonarda, jeho Ženy a dítěte. Růžový nádech prostoru kontrastuje s velmi ostrým konfliktem mezi manželi. Jednotlivé emoce podporují světelné efekty v režii Lukáše Dřevjaného.

Celou inscenaci se prolíná černá a žlutá barva. Zářivá barva šťavnatých a kyselých citronů odráží trpkost příběhu a jeho ponurou nit zdůrazňuje antracitově elegantní černá. Světlá barva sukně a trička Nevěsty při námluvách poukazuje na její nevinnost a čistý úmysl. Následně je i Ženich (Robert Finta) v den svatby ve světlých barvách a vedle černě oděné Nevěsty působí nepatřičně, až místy nedůstojně. Jako jediný nevidí přes svou zamilovanost, k čemu se schyluje. Finta velmi dobře vystihl ctnostného, leč slabého muže. Svou sílu sice na konci prokáže, nicméně stane se to pod vlivem důrazné Matky.

Důležitou složkou inscenace je pohyb. Tomáš Rychetský stojí za choreografií, která se prolíná celým příběhem. Mládenci a děvčata tvoří jakási intermezza mezi jednotlivými etudami a rozbíjejí jednotvárnost, aniž by narušili celistvost představení. Omladina se bez ohledu na atmosféru děje baví životem. Skupinová choreografie se postupně nabaluje a vygraduje na svatební hostině ruku v ruce s kostýmovou proměnou. Křehký tanec Leonarda a jeho Ženy na pozadí svatebního veselí patří mezi velmi vkusnou choreografickou třešničku této inscenace.

O hudební doprovod se postarala trojice pánů Nikos Engonidis, Alan Grezl a Pavel Nowak. Vytvořili příjemné podkresy i dominantní aranžmá v duchu španělských rytmů, což opět nenásilně odkazuje na autorův původ.

Z inscenace Krvavá svatba. (Foto: Martin Kusyn)

Režisér Martin Františák vnesl do inscenace kuriózní moment. Na svatební veselí přichází zpěvák v podání Františka Večeři. Zpěvák laškuje se Sousedkou (Sabina Muchová), která mu svádí pohyby náklonnost oplácí. Tato etuda působí velmi úsměvně, avšak v další scéně přichází Večeřa coby Smrt a uzurpuje si rovnou dva životy. Na pomoc mu přichází zádušná Luna (Alexandra Gasnářková), jež si v Lorcově textu nachází pozici krvelačné udavačky: „Jsem na řece oblá labuť, jsem falešný přísvit v listí, já jsem oko katedrál. Neuniknou mi, v té skrýši jsou tu v pasti?“... „Ať umírají dlouho. Jejich krev ať potichu mi šumí mezi prsty. Pít, pít ten tryskající proud, už na ně čekám s vyprahlými ústy.“

Krvavá svatba pod taktovkou režiséra Martina Františáka je divadelním zážitkem v podobě kvalitní kombinace všech tvůrčích složek završených vynikajícími hereckými výkony.

*

Krvavá svatba. Autor Federic García Lorca. Překlad Vladimír Mikeš. Režie Martin Františák. Dramaturgie Pavel Gejguš. Scéna a kostýmy Eva Zezula. Sětelný design a projekce Lukáš Dřevjaný. Hudba Nikos Engonidis. Pohybová spolupráce Tomáš Rychetský. Recenze je psaná z premiéry uvedené v sobotu 14. června 2025 v **Národním divadle moravskoslezském**, Divadle Jiřího Myrona v Ostravě.